அபிராமி அந்தாதி

தொகுப்பாளர்

கண்டமங்கலம் K.S. கோபால தீக்ஷிதர்

www.kandamangalam.com

தார் அமர் கொன்றையும் சண்பக மாலையும் சாத்தும் தில்லை
ஊரர்தம் பாகத்து உமை மைந்தனே!-உலகு ஏழும் பெற்ற
சேர் அபிராமி அந்தாதி எப்போதும் என்தன் சிந்தையுள்ளே-
கார் அமர் Mஏனிக் கணபதிYஏ!நிற்கக் கட்டுரைYஏ. --- காப்பு

1: உதிக்கின்ற செங்கதிர், உச்சித் திலகம், உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்க, மாதுளம்போது, மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின் கொடி, மென் கடிக் குன்கும தோயம்-என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி, எந்தன் விழுத் துணையே:

2: துணையும், தொழும் தெய்வமும் பெற்ற தாயும், சுருதிகளின்
பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும்-பனி மலர்ப்போங்
கணையும், கருப்புச் சிலையும், மென் பாசான்குசமும், கையில்
அணையும் திரிபுர சுன்தரி-ஆவது அறிந்தனமே.

3: அறிந்தேன், எவரும் அறியா மறையை; அறிந்துகொண்டு
செறிந்தேன், நினது திருவடிக்கே;- திருவே!- வெருவிப்
பிறிந்தேன், நின் அன்பர் பெருமை எண்ணாத கரும நென்சான்,
மறிந்தே விழும் நரகுக்கு உறவாய மனிதரையே.

4: மனிதரும், தேவரும், மாயா முனிவரும், வன்து, சென்னி
குனிதரும் சேவடிக் கோமளமே! கொன்றை வார்சடைமேல்
பனிதரும் தின்களும், பாம்பும், பகேரதிஉம் படைத்த
புனிதரும் நேயும் என் புன்தி என்ன்ன்னாளும் பொருன்துகவே.

5: பொருன்திய முப்புரை, செப்பு உரைசெய்யும் புணர் முலையாள்,
வருன்திய வன்சி மருன்குல் மனோன்மணி, வார் சடையோன்
அருன்திய நன்சு அமுது ஆக்கிய அம்பிகை, அம்புயமேல்
திருன்திய சுன்தரி, அன்தரி-பாதம் என் சென்னியதே!

6: சென்னியது, உன் பொன் திருவடித் தாமரை! சின்தையுள்ளே
மன்னியது, உன் திரு மந்திரம்;- சின்துர வண்ணப் பெண்ணே!-
முன்னியன்னின் அடியாருடன் கோடி, முறை முறையே
பன்னியது, என்றும் உந்தன் பரமாகம பத்ததியே.

7: ததியுறு மத்தின் சுழலும் என் ஆவி, தளர்வு இலது ஓர்
கதியுறுவண்ணம் கருது கண்டாய்-கமலாலயனும்,
மதியுறுவேணி மகிழ்ன்னனும், மாலும், வணன்கி, என்றும்
துதியுறு சேவடியாய்! சிந்துரானன சுன்தரியே!

8: சுன்தரி என்தை துணைவி, என் பாசத்தொடரை எல்லாம்
வன்து அரி சின்துர வண்ணத்தினாள், மகிடன் தலைமேல்
அன்தரி, நேலி, அழியாத கன்னிகை, ஆரணத்தோன்
கம் தரி கைத்தலத்தாள்-மலர்த்தாள் என் கருத்தனவே

9: கருத்தன என்தைதன் கண்ணன, வண்ணக் கனகவெற்பின்
பெருத்தன, பால் அழும் பிள்ளைக்கு நல்கின, பேர் அருள்கோர்
திருத்தன பாரமும்; ஆரமும், சென்கைச் சிலையும், அம்பும்,
முருத்தன மோரலும், நேயும், அம்மே! வன்து என்முன் நிற்கவே.

10: நின்றும் இருந்தும் கிடன்தும் நடன்தும் நினைப்பது உன்னை;
என்றும் வணன்குவது உன் மலர்த் தாள்!-எழுதாமறையின்
ஒன்றும் அரும்பொருளே! அருளே! உமையே! இமயத்து
அன்றும் பிறந்தவளே! அழியா முத்தி ஆனன்தமே!

11: ஆனன்தமாய், என் அறிவாய், நிறைந்த அமுதமுமாய்,
வான் அன்தமான வடிவு உடையாள், மறை நான்கினுக்கும்
தான் அன்தமான, சரணாரவின்தம்-தவள நிறக்
கானம் தம் ஆடரன்கு ஆம் எம்பிரான் முடிக் கண்ணிஅதே.

12: கண்ணியது உன் புகழ், கற்பது உன் நாமம், கசின்து பக்தி
பண்ணியது உன் இரு பாதாம்புயத்தில், பகல் இரவா
னண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்துநான் முண்ன்எய்த
புண்ணியம் ஏது? என் அம்மே! புவி ஏழையும் போத்தவளே!

13: போத்தவளே, புவனம் பதினான்கையும்! போத்தவண்ணம்
காத்தவளே! பின் கரந்தவளே! கறைக்கண்டனுக்கு
மோத்தவளே! என்றும்மோவா முகுந்தற்கு இளையவளே!
மாத்தவளே! உன்னை அன்றி மற்று ஓர் தெய்வம் வன்திப்பதே?

14: வன்திப்பவர் உன்னை, வானவர் தானவர் ஆனவர்கள்;
சின்திப்பவர், நல்திசைமுகா நாரணர்; சின்தையுள்ளே
பன்திப்பவர், அழியாப் பரமானன்தர்; பாரில் உன்னைச்
சன்திப்பவர்க்கு எளிதாம் எம்பிராட்டி! நின் தண்ணளியே:

15: தண்ணளிக்கு என்று, முன்னே பல கோடி தவன்கள் செய்வார்,
மண் அளிக்கும் செல்வமோ பெறுவார்? மதி வானவர் தம்
விண் அளிக்கும் செல்வமும் அழியா முத்தி வேடும், அன்றோ?-
பண் அளிக்கும் சொல் பரிமள யாமளைப் பைன்கிளியே!

16: கிளியே, கிளைஞ்Yஅர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்து ஒளிரும்
ஒளியே, ஒளிரும் ஒளிக்கு இடமே, எண்ணில் ஒன்றும் இல்லா
வெளியே, வெளி முதல் போதன்கள் ஆகி விரிந்த அம்மே!-
அளியேன் அறிவு அளவிற்கு அளவானது அதிசயமே.

17: அதிசயம் ஆன வடிவு உடையாள், அரவிந்தம் எல்லாம்
துதி சய ஆனன சுன்தரவல்லி, துணை இரதி
பதி சயமானது அபசயம் ஆக, முன் பார்த்தவர்தம்
மதி சயம் ஆக அன்றோ, வாம பாகத்தை வவ்வியதே?

18: வவ்விய பாகத்து இறைவரும் நேயும் மகிழ்ன்ந்திருக்கும்
செவ்வியும், உன்கள் திருமணக் கோலமும், சின்தையுள்ளே
அவ்வியம் தேர்த்து என்னை ஆண்டபொற் பாதமும் ஆகிவன்து-
வெவ்விய காலன் என்மேல் வரும்போது-வெளி நிற்கவே!

19: வெளின்னின்ற நிண்ன்திருமேனியைப் பார்த்து, என் விழியும் நென்சும்
களின்னின்ற வெள்ளம் கரைகண்டது; இல்லை; கருத்தினுள்ளே
தெளின்னின்ற ண்Yஆனம் திகழ்கின்றது; என்ன திருவுளமோ?-
ஒளின்னின்ற கோணன்கள் ஒன்பதும் மேவி உறைபவளே!

20: உறைகின்ற நின் திருக்கோயில்நின் கேள்வர் ஒரு பக்கமோ,
அறைகின்ற நான் மறையின் அடியோ முடியோ, அமுதம்
னிறைகின்ற வெண் தின்களோ, கன்சமோ; எந்தன் நென்சகமோ,
மறைகின்ற வாரிதியோ?- போரணாசல மஙலையே!

21: மன்கலை, சென்கலசம்முலையாள், மலையாள், வருணச்
சன்கு அலை சென்கைச் சகல கலாமயில் தாவு கன்கை
பொஙு அலை தன்கும் புரிசடையோன் புடையாள், உடையாள்
பின்கலை, நேலி, செய்யாள், வெளியாள், பசும் பெண்கொடியே.

22: கொடியே, இளவன்சிக் கொம்பே, எனக்கு வம்பே பழுத்த
படியே மறையின் பரிமளமே, பனி மால் இமயப்
பிடியே, பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்ற அம்மே!
அடியேன் இறந்து இன்கு இனிப் பிறவாமல் வன்து ஆன்டு கொள்ளே.

23: கொள்ளேன், மனத்தில் நின் கோலம் அல்லாது; அன்பர் கோட்டந்தன்னை
விள்ளேன்; பரசமயம் விரும்பேன்; வியன் மோவுலகுக்கு
உள்ளே, அனைத்தினுக்கும் புறம்பே, உள்ளத்தே விளைந்த
கள்ளே, களிக்குன்களியே, அளிய என் கண்மணியே!

24: மணியே, மணியின் ஒளியே, ஒளிரும் மணி புனைந்த
அணியே, அணியும் அணிக்கு அழகே, அணுகாதவர்க்குப்
பிணியே, பிணிக்கு மருந்தே, அமரர் பெரு விருன்தே!-
பணியேன், ஒருவரை நின் பத்ம பாதம் பணிந்தபின்னே.

25: பின்னே திரிந்து, உன் அடியாரைப் பேணி, பிறப்பு அறுக்க,
முன்னே தவன்கள் முயன்று கொண்டேன்;- முதல் மோவருக்கும்
அன்னே! உலகுக்கு அபிராமி என்னும் அருமருந்தே!-
என்னே?-இனி உன்னை யான் மறவாமல் நின்று ஏத்துவனே.

26: ஏத்தும் அடியவர், ஏரேழ் உலகினையும் படைத்தும்
காத்தும் அழித்தும் திரிபவராம்;- கமழ்போன்கடம்பு
சாத்தும் குழல் அணங்கே!- மணம் நாறும் நின் தாளிணைக்கு என்
னாத் தன்கு புன்மொழி ஏறியவாறு; நகையுடைத்தே.

27: உடைத்தனை வன்சப் பிறவியை, உள்ளம் உருகும் அன்பு
படைத்தனை, பத்ம பதயுகம் சோடும் பணி எனக்கே
அடைத்தனை, நென்சத்து அழுக்கையெல்லாம் நின் அருட்புனலால்
துடைத்தனை,- சுன்தரி - நின் அருள் ஏதென்று சொல்லுவதே.

28: சொல்லும் பொருளும் என, நடம் ஆடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் போகொடியே! நின் புதுமலர்த் தாள்
அல்லும் பகலும் தொழுமவர்க்கே அழியா அரசும்
செல்லும் தவன்னெறியும், சிவலோகமும் சித்திக்குமே.

29: சித்தியும் சித்தி தரும் தெய்வம் ஆகித் திகழும் பரா
சக்தியும், சக்தி தழைக்கும் சிவமும், தவம் முயல்வார்
முத்தியும், முத்திக்கு வித்தும், வித்து ஆகி முளைத்து எழுந்த
புத்தியும், புத்தியினுள்ளே புரக்கும் புரத்தை அன்றே.

30: அன்றே தடுத்து என்னை ஆண்டுகொண்டாய்; கொண்டது அல்ல எண்ன்கை
னன்றே உனக்கு? இனி நான் என் செயினும் நடுக்கடலுள்
சென்றே விழினும், கரையேற்றுகை நின் திருவுளமோ!-
ஒன்றே, பல உருவே, அருவே, என் உமையவளே!

31: உமையும் உமையொருபாகனும், ஏக உருவில் வன்து இன்கு
எமையும் தமக்கு அன்பு செய்யவைத்தார்; இனி எண்ணுதற்குச்
சமையன்களும் இல்லை; ஏன்றெடுப்பாள் ஒரு தாயும் இல்லை;
அமையும் அமையுறு தோளியர்மேல் வைத்த ஆசையுமே.

32: ஆசைக் கடலில் அகப்பட்டு, அருளற்ற அன்தகன் கைப்
பாசத்தில் அல்லற்பட இருந்தேனை, நின் பாதம் என்னும்
வாசக் கமலம் தலைமேல் வலிய வைத்து, ஆண்டு கொண்ட
னேசத்தை என் சொல்லுவேன்?- ஏசர் பாகத்து நேரிழையே!

33: இமைக்கும் வினைவழியே அடும் காலன், எனை நடுங்க
அழைக்கும் பொழுது வன்து, 'அன்சல்' என்பாய்! அத்தர் சித்தம் எல்லாம்
குழைக்கும் களபக் குவிமுலை யாமளைக் கோமளமே!
உழைக்கும் பொழுது, உன்னையே அன்னையே என்பன் ஓடிவன்தே

34: வன்தே சரணம் புகும் அடியாருக்கு, வானுலகம்
தந்தே பரிவொடு தான் போய் இருக்கும்--சதுர்முகமும்,
பைன்ண் தேன் அலன்கல் பரு மணி ஆகமும், பாகமும், பொற்
சென்ண் தேன் மலரும், அலர் கதிர் ண்Yஆயிறும், தின்களுமே.

35: தின்கட் பசுவின் மணம் நாறும் சேறடி சென்னி வைக்க
என்கட்கு ஒரு தவம் எய்தியவா, எண் இறந்த விண்ணோர்--
தன்கட்கும் இந்தத் தவம் எய்துமோ?- தரன்கக் கடலுள்
வெண்G கண் பணி அணைமேல் துயில்கோரும் விழுப்பொருளே!

36: பொருளே, பொருள் முடிக்கும் போகமே, அரும் போகம் செய்யும்
மருளே, மருளில் வரும் தெருளே, என் மனத்து வன்சத்து
இருள் ஏதும் இன்றி ஒளி வெளி ஆகி இருக்கும் உண்ந்தன்
அருள் ஏது!- அறிகின்றிலேன், அம்புயாதனத்து அம்பிகையே!

37: கைக்கே அணிவது கன்னலும் போவும்; கமலம் அன்ன
மெய்க்கே அணிவது வெண் முத்துமாலை; விட அரவின்
பைக்கே அணிவது பண்மணிக் கோலையும், பட்டும்; எட்டுத்
திக்கே அணியும் திரு உடையானிடம் சேர்பவளே!

38: பவளக் கொடியில் பழுத்த செவ்வாயும், பனிமுறுவல்
தவளத் திரு நகையும் துணையா, என்கள் சன்கரனைத்
துவளப் பொருது, துடியிடை சாய்க்கும் துணை முலையாள்--
அவளைப் பணிமின் கண்டேர், அமராவதி ஆளுகைக்கே.

39: ஆளுகைக்கு, உண்ந்தன் அடித்தாமரைகள் உண்டு; அன்தகன்பால்
மேளுகைக்கு, உண்ந்தன் விழியின் கடை உண்டு; மேல் இவற்றின்
மோளுகைக்கு, என் குறை, நின் குறையே அன்று;-முப்புரன்கள்!
மாளுகைக்கு, அம்பு தொடுத்த வில்லான், பன்கில் வாணுதலே!

40: வாள்நுதல் கண்ணியை, விண்ணவர் யாவரும் வன்து இறைன்சிப்
பேணுதற்கு எண்ணிய எம்பெருமாட்டியை, பேதை நென்சில்
காணுதற்கு அண்ணியள் அல்லாத கன்னியை, காணும்--அன்பு
போணுதற்கு எண்ணிய எண்ணம் அன்றோ, முன் செய் புண்ணியமே!

41: புண்ணியம் செய்தனமே-மனமே!- புதுப் போணG குவளைக்
கண்ணியும் செய்ய கணவரும் கோடி, நம் காரணத்தால்
னண்ணி இன்கே வன்து தம் அடியார்கள் நடு இருக்கப்
பண்ணி, நம் சென்னியின் மேல் பத்ம பாதம் பதித்திடவே.

42: இடன்கொண்டு விம்மி, இணைகொண்டு இறுகி, இளகி, முத்து
வடன்கொண்ட கொன்கை-மலைகொண்ட இறைவர் வலிய நென்சை
னடன்கொண்ட கொள்கை நலம் கொண்ட நாயகி, நல் அரவின்
வடம் கொண்ட அல்குல் பணிமொழி--வேதப் பரிபுரையே!

43: பரிபுரச் சேறடிப் பாசான்குசை, பன்சபாணி, இண்ன்சொல்
திரிபுர சுன்தரி, சின்துர மேனியள் தேமை நென்சில்
புரிவர, வன்சரை அன்சக் குனி பொருப்புச்சிலைக் கை,
எரி புரை மேனி, இறைவர் செம்பாகத்து இருந்தவளே.

44: தவளே இவள்; என்கள் சன்கரனார் மனை மன்கலமாம்
அவளே, அவர்தமக்கு அன்னையும் ஆயினள்; ஆகையினால்,
இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும் மேலை இறைவியும் ஆம்;
துவளேன்; இனி ஒரு தெய்வம் உண்டாக மெய்த் தொண்டு ௳ய்தே.

45: தொண்டு செய்யாதுன்ணின் பாதம் தொழாது, துணிந்து இச்சையே
பண்டு செய்தார் உளரோ, இலரோ? அப் பரிசு அடியேன்
கண்டு செய்தால் அது கைதவமோ, அன்றிச் செய்தவமோ?
மிண்டு செய்தாலும் பொறுக்கை நன்றே, பின் வெறுக்கை அன்றே.

46: வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும், தம் அடியாரை மிக்கோர்
பொறுக்கும் தகைமை புதியது அன்றே,-புது நன்சை உண்டு
கறுக்கும் திருமிடற்றான் இடப்பாகம் கலந்த பொன்னே!-
மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும், யானுன்னை வாழ்த்துவனே.

47: வாழும்படி ஒன்று கண்டு கொண்டேன்; மனத்தே ஒருவர்
வேழும்படி அன்று; விள்ளும்படி அன்று; வேலை நிலம்
ஏழும் பரு வரை எட்டும், எட்டாமல் இரவு பகல்
சோழும் சுடர்க்கு நடுவே கிடந்து சுடர்கின்றதே.

48: சுடரும் கலைமதி துன்றும் சடைமுடிக் குன்றில் ஒன்றிப்
படரும் பரிமளப் பச்சைக் கொடியைப் பதித்து நெஞ்சில்
இடரும் தவிர்த்து இமைப்போது இருப்பார், பின்னும் எய்துவரோ-
குடரும் கொழுவும் குருதியும் தோயும் குரம்பையிலே.

49: குரம்பை அடுத்து குடிபுக்க ஆவி, வெங்G கோற்றுக்கு இட்ட
வரம்பை அடுத்து மறுக்கும் அப்போது, வளைக்கை அமைத்து,
அரம்பை அடுத்து அரிவையர் சோழ வந்து, 'அஞ்சல்' என்பாய்--
னரம்பை அடுத்து இசை வடிவாய் ந்ணின்ற நாயகியே!

50: நாயகி, நான்முகி, நாராயணி, கை நளின பஞ்ச
சாயகி, சாம்பவி, சங்கரி, சாமளை, சாதி நச்சு
வாய் அகி மாலினி, வாராகி, சோலினி, மாதங்கி என்று
ஆய கியாதியுடையாள் சரணம்-அரண் நமக்கே.

51: அரணம் பொருள் என்று, அருள் ஒன்று இலாத அசுரர் தங்கள்
முரண் அன்று அழிய முனிந்த பெம்மானும், முகுந்தனுமே,
'சரணம் சரணம்' என ந்ணின்ற ந்ணாயகி தன் அடியார்,
மரணம் பிறவி இரண்டும் எய்தார், இந்த வையகத்தே.

52: வையகம், துரகம், மதகரி, மா மகுடம், சிவிகை
பெய்யும் கனகம், பெருவிலை ஆரம்,--பிறை முடித்த
ஈயன் திருமனையாள் அடித் தாமரைக்கு அன்பு முன்பு
செய்யும் தவமுடையார்க்கு உளவாகிய சின்னங்களே.

53: சின்னஞ்Y சிறிய மருங்கினில் சாத்திய செய்ய பட்டும்
பென்னம் பெரிய முலையும், முத்தாரமும், பிச்சி மொய்த்த
கன்னங்கரிய குழலும், கண் மோன்றும், கருத்தில் வைத்துத்
தன்னந்தனி இருப்பார்க்கு, இது போலும் தவம் இல்லையே.

54: இல்லாமை சொல்லி, ஒருவர் தம்பால் சென்று, இழிவுபட்டு
னில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவிரேல், நித்தம் நேடு தவம்
கல்லாமை கற்ற கயவர் தம்பால் ஒரு காலத்திலும்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் ஏர்மிண்ங்களே.

55: மின் ஆயிரம் ஒரு மெய் வடிவு ஆகி விளங்குகின்றது
அன்னாள், அகம் மகிழ் ஆனந்தவல்லி, அருமறைக்கு
முன்னாய், நடு எங்கும் ஆய், முடிவு ஆய முதல்விதன்னை
உன்னாது ஒழியினும், உன்னினும், வேண்டுவது ஒன்று இல்லையே.

56: ஒன்றாய் அரும்பி, பலவாய் விரிந்து, இவ் உலகு என்குமாய்
னின்றாள், அனைத்தையும் நேன்கி நிற்பால்--என்றன், நென்சினுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்றவா! இப் பொருள் அறிவார்--
அன்று ஆலிலையில் துயின்ற பெம்மானும், என் ஐயனுமே.

57: ஐயன் அளந்தபடி இரு நாழி கொண்டு, அண்டம் எல்லாம்
உய்ய அறம் செயும் உன்னையும் போற்றி, ஒருவர் தம்பால்
செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலையும் கொண்டு சென்று, பொய்யும்
மெய்யும் இயம்பவைத்தாய்: இதுவோ, உண்ந்தன் மெய்யருளே?

58: அருணாம்புயத்தும், என் சித்தாம்புயத்தும் அமர்ன்ண்திருக்கும்
தருணாம்புயமுலைத் தையல் நல்லாள், தகை சேர் ந்ணயனக்
கருணாம்புயமும், வதனாம்புயமும், கராம்புயமும்,
சரணாம்புயமும், அல்லால் கண்டிலேன், ஒரு தன்சமே.

59: தன்சம் பிறிது இல்லை ஏது அல்லது, என்று உன் தவன்ணெறிக்கே
னென்சம் பயில நினைகின்றிலேன்; ஒற்றை நேள்சிலையும்
அன்சு அம்பும் இக்கு அலராகி நின்றாய்: அறியார் எனினும்
பன்சு அன்சு மெல் அடியார், அடியார் பெற்ற பாலரையே.

60: பாலினும் சொல் இனியாய்! பனி மா மலர்ப் பாதம் வைக்க--
மாலினும், தேவர் வணன்க நின்றோன் கொன்றை வார் சடையின்
மேலினும், கேழ்ன்ணின்று வேதன்கள் பாடும் மெய்ப் பேடம் ஒரு
னாலினும், சால நன்றோ--அடியேன் முடை நாய்த் தலையே?

61: நாயேனையும் இன்கு ஒரு பொருளாக நயந்து வன்து,
னேயே நினைவின்றி ஆண்டு கொண்டாய்; ந்ணின்னை உள்ளவண்ணம்
பேயேன் அறியும் அறிவு தந்தாY; என்ன பேறு பெற்றேன்!--
தாயே, மலைமகளே, சென்கண் மால் திருத் தன்கைச்சியே.

62: தன்கச் சிலை கொண்டு, தானவர் முப்புரம் சாய்த்து, மத
வெண்G கண் உரி போர்த்த சென்சேவகன் மெய்யடையக்
கொன்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி, கோகனகச்
செண்G கைக் கரும்பும், மலரும், எப்போதும் என் சிந்தையதே.

63: தேறும்படி சில ஏதுவும் காட்டி, முன் செல்கதிக்குக்
கோறும் பொருள், குன்றில் கொட்டும் தறி குறிக்கும்--சமயம்
ஆறும் தலைவி இவளாய் இருப்பது அறிந்திருந்தும்,
வேறும் சமயம் உண்டு என்று கொண்டாடிய வேணருக்கே.

64: வேணே பலி கவர் தெய்வன்கள்பால் சென்று, மிக்க அன்பு
போணேன்; உனக்கு அன்பு போண்டுகொண்டேன்; நின்புகழ்ச்சி அன்றிப்
பேணேன், ஒரு பொழுதும்; திருமேனி ப்ரகாசம் அன்றிக்
காணேன், இரு நிலமும் திசை நான்கும் ககனமுமே.

65: ககனமும் வானும் புவனமும் காண, விற் காமன் அன்கம்
தகனம் முன் செய்த தவம்பெருமாற்கு, தடக்கையும் செம்
முகனும், முன்ண்ன்ணாண்ன்கு இருமோன்று எனத் தோன்றிய மோதறிவின்
மகனும் உண்டாயது அன்றோ?--வல்லி! நே செய்த வல்லபமே!

66: வல்லபம் ஒன்று அறியேன்; சிறியேன்; ந்ணின் மலரடிச் செய்
பல்லவம் அல்லது பற்று ஒன்று இலேன்; பசும் பொற் பொருப்பு--
வில்லவர் தம்முடன் வேற்றிருப்பாய்! வினையேன் தொடுத்த
சொல் அவமாயினும், ந்ணின் திரு நாமன்கள் தோத்திரமே.

67: தோத்திரம் செய்து, தொழுது, மின் போலும் ந்ணின் தோற்றம் ஒரு
மாத்திரைப் போதும் மனத்தில் வையாதவர்--வண்மை, குலம்,
கோத்திரம், கல்வி, குணம், குன்றி, நாளும் குடில்கள் தொறும்
பாத்திரம் கொண்டு பலிக்கு உழலான்ணிற்பர்--பார் என்குமே.

68: பாரும், புனலும், கனலும், வெண்G காலும், படர் விசும்பும்,
ஊரும் முருகு சுவை ஒளி ஊறு ஒலி ஒன்றுபடச்
சேரும் தலைவி, சிவகாம சுன்தரி, சேறடிக்கே
சாரும் தவம், உடையார் படையாத தனம் இல்லையே.

69: தனம் தரும், கல்வி தரும், ஒருன்ணாளும் தளர்வு அறியா
மனம் தரும், தெய்வ வடிவும் தரும், நென்சில் வன்சம் இல்லா
இனம் தரும், நல்லன எல்லாம் தரும், அன்பர் என்பவர்க்கே--
கனம் தரும் போண்G குழலாள், அபிராமி, கடைக்கண்களே,

70: கண்களிக்கும்படி கண்டுகொண்டேன்; கடம்பாடவியில்
பண் களிக்கும் குரல் வேணையும், கையும் பயோதரமும்,
மண் களிக்கும் பச்சை வண்ணமும் ஆகி, மதன்கர்குலப்
பெண்களில் தோன்றிய எம்பெருமாட்டிதன் பேரழகே.

71: அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத வல்லி, அரு மறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்தாள், பனி மா மதியின்
குழவித் திருமுடிக் கோமள யாமளைக் கொம்பு இருக்க--
இழவுற்று ந்ணின்ற ந்ணென்சே!-இரன்கேல், உனக்கு என் குறையே?

72: என்குறை தேரன்ணின்று ஏற்றுகின்றேன்; இனி யான் பிறக்கில்,
ன்ணின் குறையே அன்றி யார் குறை காண்?-இரு நேள் விசும்பின்
மின் குறை காட்டி மெலிகின்ற நேர் இடை மெல்லியலாய்!-
தன் குறை தேர, எம்கோன் சடை மேல் வைத்த தாமரையே.

73: தாமம் கடம்பு, படை பன்ச பாணம், தனுக் கரும்பு,
யாமம் வயிரவர் ஏத்தும் பொழுது; எமக்கு என்று வைத்த
சேமம் திருவடி, சென்கைகள் நாண்ன்கு, ஒளி செம்மை, அம்மை
னாமம் திரிபுடை, ஒன்றொடு இரண்டு ந்ணயனன்களே.

74: நயனன்கள் மோன்றுடை நாதனும், வேதமும், நாரணனும்,
அயனும் பரவும் அபிராம வல்லி அடி இணையைப்
பயன் என்று கொண்டவர், பாவையர் ஆடவும் பாடவும், பொன்
சயனம் பொருந்து தமனியக் காவினில் தன்குவரே.

75: தன்குவர், கற்பக தாருவின் ந்ணேழலில்; தாயர் இன்றி
மன்குவர், மண்ணில் வழுவாய் பிறவியை;-மால் வரையும்,
பொன்கு உவர் ஆழியும், ஏரேழ் புவனமும், போத்த உந்திக்
கொன்கு இவர் போன்குழலாள் திருமேனி குறித்தவரே.

76: குறித்தேன் மனத்தில் ந்ணின் கோலம் எல்லாம்; ந்ணின் குறிப்பு அறிந்து
மறித்தேன் மறலி வருகின்ற நேர்வழி; வண்டு கிண்டி
வெறித்தேன் அவிழ் கொன்றை வேணிப் பிரான் ஒரு கோற்றை, மெய்யில்
பறித்தே, குடிபுகுதும் பன்ச பாண பயிரவியே.

77: பயிரவி, பன்சமி, பாசான்குசை, பன்ச பாணி, வன்சர்
உயிர் அவி உண்ணும் உயர் சண்டி, காளி, ஒளிரும் கலா
வயிரவி, மண்டலி, மாலினி, சோலி, வராகி--என்றே
செயிர் அவி ந்ணான்மறை சேர் திருன்ணாமன்கள் செப்புவரே.

78: செப்பும் கனக கலசமும் போலும் திருமுலைமேல்
அப்பும் களப அபிராம வல்லி, அணி தரளக்
கொப்பும், வயிரக் குழையும், விழியின் கொழுன்கடையும்,
துப்பும், நிலவும் எழுதிவைத்தேன், என் துணை விழிக்கே.

79: விழிக்கே அருள் உண்டு, அபிராம வல்லிக்கு; வேதம் சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நென்சு உண்டு எமக்கு; அவ்வழி கிடக்க,
பழிக்கே சுழன்று, வெம் பாவன்களே செய்து, பாழ் நரகக்
குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் தம்மோடு, என்ன கோட்டு இனியே?

80: கோட்டியவா என்னைத் தன் அடியாரில், கொடிய வினை
ஒட்டியவா, எண்ன்கண் ஓடியவா, தன்னை உள்ளவண்ணம்
காட்டியவா, கண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா,
ஆட்டியவா நடம்--ஆடகத் தாமரை ஆரணன்கே.

81: அணன்கே!-அணன்குகள் ந்ணின் பரிவாரன்கள் ஆகையினால்,
வணன்கேன் ஒருவரை; வாழ்த்துகிலேன் ந்ணென்சில்; வன்சகரோடு
இணன்கேன்; எனது உனது என்றிருப்பார் சிலர் யாவரொடும்
பிணன்கேன்; அறிவு ஒன்று இலேன்; எண்ன்கண் ந்ணே வைத்தபேர் அளியே!

82: அளி ஆர் கமலத்தில் ஆரணன்கே! அகிலாண்டமும் ந்ணின்
ஒளியாக ந்ணின்ற ஒளிர் திருமேனியை உள்ளுதொறும்,
களி ஆகி, அந்தக்கரணன்கள் விம்மி, கரைபுரண்டு
வெளியாய்விடின், எண்Gண்Gஅனே மறப்பேன், ந்ணின் விரகினையே?

83: விரவும் புது மலர் இட்டு, ந்ணின் பாத விரைக்கமலம்
இரவும் பகலும் இறைன்ச வல்லார், இமையோர் எவரும்
பரவும் பதமும், அயிராவதமும், பகேரதியும்,
உரவும் குலிகமும், கற்பகக் காவும் உடையவரே.

84: உடையாளை, ஒல்கு செம்பட்டுடையாளை, ஒளிர்மதிச் செண்Y
சடையாளை, வன்சகர் நென்சு அடையாளை, தயன்கு ந்ணுண் ந்ணோல்
இடையாளை, என்கள் பெம்மான் இடையாளை, இண்Gகு என்னை இனிப்
படையாளை, உன்களையும் படையாவண்ணம் பார்த்திருமே.

85: பார்க்கும் திசைதொறும் பாசான்குசமும், பனிச் சிறை வண்டு
ஆர்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும், கரும்பும், என் அல்லல் எல்லாம்
தேர்க்கும் திரிபுரையாள் திரு மேனியும், சிற்றிடையும்,
வார்க் குன்கும முலையும், முலைமேல் முத்து மாலையுமே.

86: மால் அயன் தேட, மறை தேட, வானவர் தேட ந்ணின்ற
காலையும், சோடகக் கையையும், கொண்டு--கதித்த கப்பு
வேலை வெண்G காலன் எண்ன்மேல் விடும்போது, வெளி ந்ணில் கண்டாய்
பாலையும் தேனையும் பாகையும் போலும் பணிமொழியே!

87: மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத ந்ணின் திருமோர்த்தம், எண்ந்தன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளின்ணின்றதால்,--விழியால் மதனை
அழிக்கும் தலைவா, அழியா விரதத்தை அண்டம் எல்லாம்
பழிக்கும்படி, ஒரு பாகம் கொண்டு ஆளும் பராபரையே!

88: பரம் என்று உனை அடைந்தேன், தமியேனும்; உன் பத்தருக்குள்
'தரம் அன்று இவன்' என்று தள்ளத் தகாது--தரியலர்தம்
புரம் அன்று எரியப் பொருப்புவில் வான்கிய, போதில் அயன்
சிரம் ஒன்று செற்ற, கையான் இடப் பாகம் சிறந்தவளே!

89: சிறக்கும் கமலத் திருவே! ந்ணிண்ன்சேவடி சென்னி வைக்கத்
துறக்கம் தரும ந்ணின் துணைவரும் ந்ணேயும், துரியம் அற்ற
உறக்கம் தர வன்து, உடம்போடு உயிர் உறவு அற்று அறிவு
மறக்கும் பொழுது, என் முன்னே வரல் வேண்டும் வருந்தியுமே.

90: வருந்தாவகை, என் மனத்தாமரையினில் வன்து புகுந்து,
இருந்தாள், பழைய இருப்பிடமாக; இனி எனக்குப்
பொருந்தாது ஒரு பொருள் இல்லை--விண் மேவும் புலவருக்கு
விருந்தாக வேலை மருந்தானதை ந்ணல்கும் மெல்லியலே!

91: மெல்லிய ந்ணுண் இடை மின் அனையாளை விரிசடையோன்
புல்லிய மென் முலைப் பொன் அனையாளை, புகழ்ந்து மறை
சொல்லியவண்ணம் தொழும் அடியாரைத் தொழுமவர்க்கு,
பல்லியம் ஆர்த்து எழ, வெண் பகடு ஊறும் பதம் தருமே.

92: பதத்தே உருகி, ந்ணின் பாதத்திலே மனம் பற்றி, உண்ந்தன்
இதத்தே ஒழுக, அடிமை கொண்டாய்; இனி, யான் ஒருவர்
மதத்தே மதி மயன்கேன்; அவர் போன வழியும் செல்லேந்-
முதல் தேவர் மோவரும் யாவரும் போற்றும்முகிழ் ந்ணகையே!

93: ந்ணகையே இஃது; இந்த ண்Yஆலம் எல்லாம் பெற்ற ந்ணாயகிக்கு,
முகையே முகிழ் முலை, மானே; முது கண் முடிவு_இல்; அந்த
வகையே பிறவியும்; வம்பே, மலைமகள் என்பதும் ந்ணாம்;
மிகையே இவள்தன் தகைமையை ந்ணாடி விரும்புவதே.

94: விரும்பித் தொழும் அடியார் விழின்ணேர் மல்கி, மெய் புளகம்
அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்தம் ஆகி, அறிவு இழந்து
கரும்பின் களித்து, மொழி தடுமாறி, முன் சொன்ன எல்லாம்
தரும் பித்தர் ஆவர் என்றால் அபிராமி சமயம் ந்ணண்ன்றே.

95: ந்ணண்ன்றே வருகினும், தேதே விளைகினும், நான் அறிவது
ஒன்றேயும் இல்லை; உனக்கே பரம்: எனக்கு உள்ள எல்லாம்
அன்றே உனது என்று அளித்து விட்டேன்:- அழியாத குணக்
குன்றே, அருட்கடலே; இமவான் பெற்ற கோமளமே!

96: கோமளவல்லியை, அல்லியன்ண் தாமரைக் கோயில் வைகும்
யாமள வல்லியை, ஏதம் இலாளை, எழுதரிய
சாமள மேனிச் சகலகலா மயில்தன்னை, தம்மால்
ஆமளவும் தொழுவார், எழு பாருக்கும் ஆதிபரே.

97: ஆதித்தன், அம்புலி, அன்கி குபேரன், அமரர்தம் கோன்,
போதிற் பிரமன் புராரி, முராரி பொதியமுனி,
காதிப் பொருபடைக் கந்தன், கணபதி, காமன் முதல்
சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர் போற்றுவர், தையலையே.

98: தைவந்து ந்ணின் அடித் தாமரை சோடிய சன்கரற்கு
கைவந்த தேயும், தலை வன்த ஆறும், கலந்தது என்கே?--
மெய் வன்த நென்சின் அல்லால் ஒருகாலும் விரகர் தன்கள்
பொய்வன்த நென்சில், புகல் அறியா மடப் போண்G குயிலே!

99: குயிலாய் இருக்கும் கடம்பாடவியிடை; கோல வியன்
மயிலாய் இருக்கும் இமயாசலத்திடை; வன்து உதித்த
வெயிலாய் இருக்கும் விசும்பில்; கமலத்தின்மேது அன்னம் அம்;
கயிலாயருக்கு அன்று இமவான் அளித்த கனன்குழையே

100: குழையைத் தழுவிய கொன்றையன்ண் தார் கமழ் கொன்கைவல்லி
கழையைப் பொருத திருன்ணெடுன்ண் தோளும், கருப்பு வில்லும்
விழையப் பொரு திறல் வேரியம் பாணமும் வெண் ந்ணகையும்
உழையைப் பொருகண்ணும் நென்சில் எப்போதும் உதிக்கின்றவே;

ன்ணோற்பயன்

ஆத்தாளை, என்கள் அபிராம வல்லியை, அண்டம் எல்லாம்
போத்தாளை, மாதுளம் போ ந்ணிறத்தாளை, புவி அடன்கக்
காத்தாளை, அம்கையில் பாசன்குசமும் கருப்புவில்லும்
சேர்த்தாளை, முக்கண்ணியைத், தொழுவார்க்கு ஒரு தேன்கு இல்லையே.